

Actes de Vigília i de l'Onze de Setembre
a Cardona i al Fossar de les Moreres de Barcelona

EN HONOR DELS DEFENSORS
DE LES LLIBERTATS I CONSTITUCIONS
DE CATALUNYA

10 i 11 de setembre de 2019

CARDONA I BARCELONA

CARDONA

Dimarts, 10 de setembre de 2019 - A les 13:00 h

A l'Ajuntament:

L'Il·lustríssim Sr. Ferran Estruch, alcalde de Cardona, en presència del consistori, farà entrega de La Flama de la Resistència Catalana de Cardona a l'Il·lustríssim Sr. Joan Ramon Veciana, alcalde de St. Hilari Sacalm i al Sr. Jordi Miravet, president del Memorial 1714, que la duran respectivament al municipi de St. Hilari Sacalm i al Fossar de les Moreres de Barcelona.

Assistirà a l'acte una representació de la Coronela de Barcelona.

A la plaça:

- El Memorial 1714 fa ofrena d'una corona de llozer en el monument als Màrtirs de 1714 i el seu president llegeix el manifest de l'entitat d'enguany.

- Parlaments: Il·lustríssim Sr. Joan Ramon Veciana.

Il·lustríssim Sr. Ferran Estruch.

Al Castell:

- Acte de reconeixement als defensors de Cardona al Baluard de Sant Llorenç. Lectura per part d'Anna Pujol i Clotet, alumna de 4t d'ESO de l'Escola Vedruna de Cardona, d'un fragment del discurs "Als Cardonins" de l'any 1914, del Dr. Leonci Solé i March.

Acaba l'acte amb la interpretació d'Els Segadors per part de la Banda Municipal de Cardona.

BARCELONA

Plaça del Fossar de les Moreres

Dimarts, 10 de setembre de 2019

19:00 h Ofrena foral pel M. Hble. Sr. Joaquim Torra i Pla, president de la Generalitat de Catalunya.

Obertura dels nostres espais.

El **Punt d'Informació** del Fossar de les Moreres. Espai abocat a la plaça que té la funció de recollir la Resolució 80/II del Parlament de Catalunya aprovada el 22 de maig de 1986 que demana que al Fossar de les Moreres de Barcelona, hi hagi una explicació dels fets que succeïren en aquell període històric de la Guerra de Successió.

L'**Espai Museu** del Memorial on tindrem la nostra exposició: *Barcelona 1714: Jacques Rigaud Crònica de Tinta i Pólvora*. Així com diferents elements museístics entre d'altres els ideogrames fets pel nostre soci i membre de la Junta Jaume Serra.

20:30 h Inici de la Vetlla de l'Onze de setembre de 2019. Presenta l'acte i introdueix els participants Joan Llacuna, del Memorial 1714.

- **Benvinguda a la Flama de la Resistència** que membres del Memorial han recollit a Cardona i s'encén el gresol que cremarà fins a l'endemà a la seu del Memorial 1714. Comptarem amb la presència de La Coronela de Barcelona.
- **Record a Nicolau Martin** que va ser fundador i president de la Coronela de Barcelona fins al seu traspàs el dotze de juliol d'enguany.

20:55 h Arribada al Fossar de la Marxa de Torxes organitzada per l'ANC de Sant Martí de Provençals i integrada per col·lectius nacionals d'arreu: Occitània, Euskal Herria, Flandes, Còrsega, Irlanda, Escòcia i Kurdistan. Els acompanyarà el grup de recreació històrica Exèrcit de Catalunya 1714.

Un dansaire de la representació basca ballarà l'Arresku en honor dels màrtirs de 1714 i l'Exèrcit de Catalunya de 1714 farà unes salves d'honor.

21:10 h Manifest de l'any 2019 del Memorial 1714 que llegirà el seu president.

21:20 h L'actriu Carme Sansa, farà una lectura dramatitzada del que va ser l'himne dels voluntaris catalans a la primera guerra mundial: La cançó dels envaïts d'Apel·les Mestres.

21:30 h Alfons Duran-Pich, sociòleg i analista econòmic desenvoluparà el tema **La Independència de Catalunya: Facilitadors i Limitadors.**

21:45 h Gonzalo Boye Tuset, advocat xilè; especialitzat en dret penal i dret penal internacional. Coordina la defensa internacional del President Carles Puigdemont i de membres del seu govern a l'exili. Ens parlarà de la defensa jurídica dels nostres dirigents a l'exili.

22:00 h Cloenda de l'acte.

* * *

L'Espai Museu del Memorial i el Punt d'informació del Fossar de les Moreres restaran oberts fins a mitja nit.

Enguany farem una promoció especial del llibre **Barcelona 1714, Jacques Rigaud Crònica de tinta i pólvora** de l'editorial Libbooks. Així com la novetat d'aquest onze de setembre de l'editorial Rafael Dalmau. **1713: La preparació de la Guerra dels Catalans.**

Mitjançant l'adquisició d'un i altre, així com de les nostres revistes, llibres, records, samarretes del Memorial 1714; i també però no menys important fent-vos socis, podeu mostrar la vostra solidaritat amb la nostra entitat.

Dimecres, 11 de setembre de 2019

9:00 h Obertura del Punt d'Informació del Fossar de les Moreres i de l'Espai Museu del Memorial 1714 que restarà obert fins a les 14:00 h, quan tancarem per anar a la manifestació convocada a Barcelona.

Els nois i noies de l'Associació Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, ens acompanyaran en el servei d'ordre de la plaça del Fossar de les Moreres.

10:00 a 11:00 h Consell de la República, inscripcions.

11:00 h A la PLAÇA DE SANT JAUME. Onzena desfilada dels Miquelets de Catalunya. Desfilada de la Coronela de Barcelona; el Memorial 1714 participarà en el seguici amb la seva Bandera de Santa Eulàlia processional portada per membres de l'ANC de Molins de Rei.

12:30 h A la plaça del Fossar, davant de la placa de l'escultor Andreu Alfaro, els independentistes valencians republicans de RV/PVE faran un acte d'homenatge.

BASÍLICA DE SANTA MARIA DEL MAR, 10:00 h. Missa en record de tots els defensors de Catalunya. Promoguda per la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat.

MANIFEST DE L'ANY 2019 DEL MEMORIAL 1714

*Els Estats es formen, existeixen i acaben.
Els pobles conscients de ser-ne, són i seran.*

El Tractat de Versalles (1919), i els acords bilaterals posteriors, van reorganitzar el mapa polític d'Europa i van substituir el principi sorgit del Congrés de Viena de 1815 –del lliure dret dels reis a manar sobre els pobles– pel dret dels pobles a governar-se ells mateixos...

*Del llibre de Joan E. Garcés **Soberanos e intervenidos**
Pròleg de Mario Benedetti. Editorial Siglo XXI, 4a edició, 2012.*

La cita que encapçala el Manifest del Memorial 1714 d'enguany, és del polític valencià Joan E. Garcés. Són les primeres paraules amb les quals l'autor comença el llibre referit. Al pròleg, Mario Benedetti ens destaca que molts dels problemes que tenim en els nostres dies són conseqüència de velles disputes i confrontacions no resoltes en el seu moment, o per acords interessats en el seu dia de les nacions més poderoses.

Al llibre citat es fa també referència a la nostra política antiga tot relacionant-la amb el procés d'independència americana. La Monarquia Espanyola (estem parlant de finals del segle XVIII) no tenia una política exterior pròpia tot i la importància dels seus interessos al continent americà, i seguia la que se li marcava des de França. Únicament l'ambaixador de la monarquia a París, el comte d'Aranda, tenia un projecte de política exterior més d'acord amb aquella realitat. Plantejava, mantenir-se al marge del conflicte entre la Gran Bretanya i les tretze colònies o bé reconèixer el nou estat i establir de comú acord les seves fronteres amb els territoris de la Monarquia Espanyola.

Preveia que després de la independència dels nord-americans les colònies espanyoles voldrien seguir el mateix camí. Proposava anticipar-se i preparar-los per a la independència i fer-la efectiva. Proposava també que els nous estats tinguessin unes fronteres segures basant-se en els tres grans virregnats i que tots tinguessin sortida als dos oceans.

Reproduïm el resum que d'aquest fet en fa Joan E, Garcés en el llibre referenciat a la pàgina 304:

No li van fer cap cas... El projecte de l'aragonès Aranda era una projecció dels cinc segles d'experiència "federativa" practicada per l'extinta Confederació Aragonesa.

Si apliquem la pauta de la cita a l'Estat Espanyol contemporani, podem dir que es va **formar** a partir de la voluntat de crear a la Península Ibèrica una nació des del poder, ignorant la realitat existent. Que **existeix** amb una forta contradicció: la de la negació de la Nació Catalana i l'objectiu de destruir allò que nega. I, que per a dur-ho a terme, fa ús de la pitjor tradició de la cultura política europea. **I que acabarà** tal com el coneixem ara, davant la forta i rica complexitat de la Nació Catalana que avança donant respostes a les demandes de la seva gent i es defensa amb mitjans propis del segle XXI.

Des de sempre l'Estat Espanyol, ja sigui sota la forma de govern monàrquica o republicana, ja sigui sota el govern d'una dictadura o novament com a monarquia parlamentària, ha tingut el mateix objectiu contra aquesta nació que nega. Aquesta situació fa que l'Estat no desenvolupi les pròpies potencialitats democràtiques, i dediqui les seves capacitats a fer de carcellers de la Nació

Catalana, amb perjudicis no només per a nosaltres, –doncs un estat carceller, és carceller per a tothom–, encara que nosaltres ens enduguem la pitjor part.

L'Estat Espanyol fonamenta la seva legalitat externa amb els tractats d'Utrecht (1713), Rastatt (1714) i la Pau de Viena (1725) i internament amb uns decrets anomenats de Nova Planta: El Decret de Nova Planta per a València i l'Aragó de 1707; el Decret de Nova Planta de Catalunya i Mallorca de 1716. Uns noms que confonen i no mostren el que realment són: els decrets d'annexió no volguda de la Corona Catalano-Aragonesa a Castella després d'una ocupació militar d'aquest territori. Van ser la concreció político-administrativa d'un genocidi político-cultural de gran abast; pensar altra cosa és un sarcasme.

Són els vencedors els que escriuen la història però els vençuts són els que la fan ...

Malgrat l'ocupació, el dinamisme de la societat catalana dóna respostes pròpies, creatives i continuades en el temps a la situació creada per la conquesta militar. En aquest sentit farem referència a la ponència presentada al Congrés Internacional de la llengua catalana celebrat a Cambridge l'any 1973 pel professor Josep M. Batista i Roca (Barcelona 1895-1978) que havia estat també l'organitzador del Congrés. Sense cap mena de dubte aquesta ponència és un gran canemàs que ens ajuda en la comprensió dels darrers tres-cents anys de la nostra història.

Ens diu que des del segle XVII, la nació catalana ha tingut tres renaixences, que abracen els aspectes polític, econòmic i cultural. Alhora defineix renaixença, com un salt endavant en base a la pròpia realitat, esperonada per les aportacions foranes.

Serien la Barroca, la Neoclàssica i la Romàntica. La primera és avortada pel resultat de la guerra de successió i l'annexió a Espanya, la segona a final del segle XVIII que queda novament frenada per la repressió del període absolutista de Ferran VII. La força creadora de la societat catalana esclata novament al segle XIX amb la tercera i més coneguda.

Malgrat el dinamisme català, quedem atrapats per la història escrita pels vencedors i per les pràctiques repressores de l'Estat espanyol. Ambdós aspectes

generen una síndrome d'Estocolm que condicionarà la nostra política i donarà origen al catalanisme basat en dos principis: defensar sense matisos la societat catalana i alhora acceptar fer-ho dins d'Espanya a la qual es proposa modernitzar i democratitzar, amb l'objectiu que l'Estat Espanyol assumís com a pròpia la Nació Catalana.

Fent una ullada al transcurs dels fets, creiem que la Renaixença Romàntica (modernistes i noucentistes), va ser avortada com les altres, en la seva darrera i brillant etapa noucentista. En aquest cas per la dictadura de Primo de Rivera, la Guerra del 39, la dictadura de Franco... Això fa que el catalanisme sorgit de la renaixença Neoclàssica i Romàntica s'allargui indegudament, fins a l'aparició en els nostres dies d'una nova renaixença.

Com les anteriors aquesta nova renaixença aporta un salt endavant en els camps de la cultura, l'economia i la política. I a diferència de les anteriors té plena consciència del per què de la repressió i incorpora la victòria com una de les seves fites.

S'ha comprès de manera generalitzada que un dels objectius de l'Estat Espanyol –la destrucció de la Nació Catalana– entra en contradicció en el punt bàsic del catalanisme polític que sempre ha estat la defensa d'aquesta Nació, i que ara veu que l'única manera d'assolir-la és mitjançant el reconeixement internacional de la independència de Catalunya.

S'ha produït un canvi col·lectiu profund, intuïtiu i generalitzat en la societat catalana, que recull i fa seu el millor dels canvis produïts a Europa i al món en aquests darrers cent anys i resolutivament vol que aquests valors l'acompanyin en la formació del nou Estat al qual aspira. No és un tema ideològic ni sectari el que hi ha en qüestió. El que es debat és com crear a Catalunya l'entorn de vida que aplegui les diferents maneres de concebre-la.

Per facilitar el trànsit, cal salvar el dèficit de coneixement de la nostra història, de l'espai geogràfic on aquesta s'ha desenvolupat i de les raons profundes que hi ha darrere de cada esdeveniment històric que ens ha marcat, per tal d'alliberar-nos de la ignorància i conseqüentment de la fàcil manipulació que entrebanca la nostra marxa cap a la llibertat.

*Si el reconeixement internacional de Catalunya com estat Independent és l'objectiu, si tenir consciència de la nostra història i l'espai geogràfic on aquesta s'ha desenvolupat, és una poderosa eina. **La unitat democràtica de la Nació Catalana és l'únic camí per aconseguir que les nacions més poderoses, modifiquin a favor nostre els acords interessats que un dia van prendre sobre el nostre futur.***

Unitat! És el crit que hom escolta de manera més persistent en un moment o altre a les concentracions patriòtiques, alternant-lo amb llibertat, independència, República Catalana, llibertat presos polítics.... El crit s'expressa sense cap retret, és com una alerta davant del perill que s'intueix, en el camí cap a la independència.

De com hauria d'ésser aquesta unitat en tenim una mostra en la façana de la Casa Milà. **És un conjunt harmònic superior que s'obté sense una simetria igualitària dels elements que la integren.** És una imitació de la naturalesa i de la societat humana, reeixida.

I aquesta és la unitat que hem trobat els catalans en la lluita enfront de l'Estat Espanyol pel reconeixement internacional de Catalunya. Talment com la va trobar Gaudí a la Pedrera de Barcelona, com es va trobar fa molts més anys al Partenó d'Atenes, a la Grècia clàssica que a part de llegar-nos el cànon de la bellesa ens va deixar la democràcia que porta implícit aquest concepte d'unitat, i que és el bé més preuat a preservar.

Demà serem a la manifestació que convoquen l'ANC i Òmnium i demà passat continuarem sense defallir, fent sal a la manera de Mohandas Gandhi!

Cardona i Barcelona, 11 de setembre de 2019

